

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1933).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: Ἐτησίαι δραχμῆς 120. Ἐξέ-
μνην δραχ. 65. Τριμηνία δραχ. 35.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλκον ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνα 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ: 1879
ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην εἰσοδότησε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐπιπέδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος Ἀθήναι, 22 Ἰουνίου 1940 Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 30

Ἡ Μικρὴ Πριγκηπισσα
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠὸ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—
—Δὲν μποροῦν βλέπεις νὰ ἐμποδίσω
τὴ φαντασία μου νὰ δουλεύῃ. Μοῦ
φαίνεται πὼς ἄλλοιὸς δὲν θὰ μπο-
ροῦσα νὰ ζήσω.

Στάθηκε μιά στιγμή καὶ
ρίχνοντας μιά ματιά γύρω της :
— Δὲν θὰ μπορούσα νὰ ζή-
σω, ἰδίως ἐδῶ, πρόσθεσε.

Ὅπως πάντα ἡ Ἐρμίνα εἶ-
χε κραμασθῆ ἀπὸ τὰ χεῖλη
τῆς Σάρας.

—Ὅταν κανεὶς σ' ἀκούῃ,
εἶπε, νομίζει πὼς ἔλα ὅσα λὲς
εἶναι ἀλήθεια. Μιλάς γιὰ τὸν
Τυροφαγᾶ σὰν νὰ ἦταν ἀν-
θρώπος.

— Μὰ εἶναι σὰν ἄνθρωπος,
εἶπε ἡ Σάρα. Νοιώθει τὴν πεῖ-
να, νοιώθει τὸ φόβο, τὸ ἴδιο
ὅπως κι' ἐμεῖς. Ἐχει οἰκογέ-
νεια, ὅπως οἱ ἄνθρωποι. Καὶ
ποῦ μπορούμε νὰ ξέρουμε ἂν
δὲν σκέπτεται ὅπως κι' ἐμεῖς.
Τὰ μάτια του εἶναι γεμάτα ἐ-
ξυπνάδα καὶ νόηση. Γι' αὐτὸ
τὸ λόγο τοῦ ἔδωσα καὶ ἔνομα
ὅπως θᾶδινε σ' ἓναν ἄνθρωπο.

Ἐίχε καθῆσει χάμω μὲ τὰ
χέρια της σταυρωμένα πάνω
ἀπ' τὰ γόνατα, ὅπως συνήθιζε.

— Ἄλλωστε, εἶπε, εἶναι ἕ-
νας ποντικὸς τῆς Βασιλλῆς
ποῦ τὸν ἔχω πιάσει φίλο. Μοῦ
εἶναι πολὺ εὐκόλο νὰ βρισκῶ
στὴν κουζίνα ξεροκόμματα ἀπ'
αὐτὰ ποῦ πετάει ἡ μαγειρίσ-
σα. Ὁ Τυροφαγᾶς μου δὲν γυρεύει
τίποτε παραπάνω.

— Ὄστε ἐξακολουθεῖς ἀκόμη νὰ
νομίζεις πὼς βρισκεσαι στὴ Βασιλ-
λη; ρώτησε ζωηρὰ ἡ Ἐρμίνα.
— Βέβαια, ἀπάντησε ἡ Σάρα.

Καμμιά φορά δοκιμάζω νὰ βάλω μὲ
τὸ νοῦ μου πὼς βρισκομαι κάπου
ἄλλο, μὰ ἡ Βασιλλῆ μου φαίνεται
πάντα τὸ πιδ ταιριαστὸ μέρος, ἰδίως
ὅταν κἀνῃ κρόο.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἡ Ἐρμίνα πῆ-
δωσε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, τρομαγμένη
ἀπὸ δύο κτύπους ποῦ ἀκουστήκαν
ἀπ' τὸν διπλανὸ τοῖχο.

— Πάρε, καυμένο φτωχὸ κοῖτσι, τὸ καινούργιο
σελλίνο μου.

— Τί εἶν' αὐτὸ; φώναξε.
Ἡ Σάρα ἀπάντησε μὲ δραματικὸ
ἕφος :
— Εἶναι ὁ φυλακισμένος τοῦ γει-
τονικοῦ κελλιοῦ.
— Ἡ Μπέκυ! ἔκανε ἡ Ἐρμίνα

ἐνθουσιασμένη ἔ, δὲν εἶναι ἡ Μπέκυ;
— Ναί, ἡ Μπέκυ, εἶπε ἡ Σάρα.
Ἄκουσε, αὐτοὶ οἱ δύο κτύποι ση-
μαίνουν : «Φυλακισμένε, εἶσαι αὐ-
τοῦ!»

Γι' ἀπάντηση ἡ Σάρα χτύπησε
τρεις φορές στὸν τοῖχο :

— Αὐτὸ, ἐξήγησε, σημαίνει : «Εἶ-
μαι ἐδῶ καὶ ἔλα εἶναι ἐν τάξει».

Ἀπὸ τὴν ἄλλη κάμαρα ἀντή-
χησαν τέσσαρες κτύποι.

— Αὐτὸ, ἐξήγησε ἡ Σάρα,
σημαίνει : «Δοιπὸν, σύντροφε
τῆς δυστυχίας μου, δε κοιμη-
θοῦμε ἡσυχῆς, καληνύχτα».

Τὸ πρόσωπο τῆς Ἐρμίνας
ἀκτινοβολοῦσε :

— Ὁ Σάρα! ἔκανε, εἶναι
ὅπως στὰ μυθιστορήματα!

— Μὰ εἶναι στ' ἀλήθεια
μυθιστόρημα! ἀπάντησε ἡ Σά-
ρα. Ἡ ζωὴ μας ὅλων μας εἶ-
ναι ἓνα μυθιστόρημα. Καὶ ἡ
δική σου καὶ ἡ δική μου καὶ
τῆς μίς Μιντσίν.

Καὶ καθίζοντας πάλι κάτω
ἀφῆσε τὴ φαντασία της νὰ
τρέξῃ ἐλεύθερα, ἔτσι ποῦ ἡ
Ἐρμίνα ἔβλεπε πὼς εἶχε ἀνε-
βεί κρυφὰ ἐπάνω καὶ χρειά-
στηκε ἡ Σάρα νὰ τῆς τὸ θυμί-
σῃ καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ
φύγῃ γρήγορα ἀπὸ τὴ Βασιλ-
λη καὶ νὰ κατεβῇ στὴν κάμα-
ρά της ποῦ τὴν εἶχε ἀφήσει
τόσες ὥρες ἔρημη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ὁ κύριος ἀπὸ τὴς Ἰνδίες

Ἦταν ἀλήθεια ἀρκετὰ ρι-
φοκίνδυνες καὶ γιὰ τὴν Ἐρ-
μίνα καὶ γιὰ τὴ Ἀόττη οἱ κρυ-
φὲς αὐτὲς ἐπισκέψεις στὴ σοφίτα.
Δὲν ἦταν ποτὲ τους ἀσφαλισμένες
πὼς θὰ ἔβρισκαν τὴ Σάρα ἐπάνω
καὶ δὲν θὰ συναγνοῦσαν στὴ σκάλα
τῆς μίς Ἀμέλια. Γι' αὐτὸ σπάνια ἀ-
νέβαιναν ἐπάνω νὰ ἰδοῦν τὴ φίλη

τους και η ζωή της Σάρας ήταν πολύ δυστυχισμένη. Όσο αίσθανόταν ακόμη πιο έρημο τον έαυτό της όταν βρισκόταν στο λούκινο παρά όταν ανέβαινε στη σοφίτα. Κάτω κανείς δεν της μιλούσε, ούτε της έδινε σημασία και όταν περπατούσε στους δρόμους, φορτωμένη με δέματα ή με καλάθια, όταν πάλευε με τον άνεμο που πήγαινε να της άρπάξει το παλιό της καπέλλο από το κεφάλι της, ή τις ημέρες που έβρεχε, όταν αισθανόταν το νερό να περνάει τα τρύπια της παπούτσι και να της ποτίσει τις κάλτσες της, τότε ένιωθε τον έαυτό της πιο έρημο ακόμη μέσα σ' έναν αιώνα από τον κόσμο που την έσπρωχνε και την προσπερνούσε. Την εποχή που ήταν ακόμη η πριγκίπισσα Σάρα και που έβγαίνει έξω μαζί με τη Μαριέττα, το νόστιμο προσωπάκι της, τα πλούσια παγωφόρια της και τα κομμάτια της καπέλλο είχαν πολλές φορές προσελκύσει την περιέργεια και τον θαυμασμό του κόσμου. Μά τα κακοντυμένα φτωχόπαιδα περνούσαν απαρτηρήτα και κανείς δεν στέκεται να τα κοιτάξει. Γι' αυτό κανείς δεν πρόσεχε την Σάρα, όποτε περνούσε βιαστική τους πολυάνθρωπους δρόμους. Ήδηλώνε μέρα με την ημέρα και καθώς περνούσε είχαν αφήσει παρά τα πόδια δαλιά και τα πιό τριμμένα από τα πλούσια φορέματα της, το καταλάβαινε κι' η ίδια πως η εμφάνισή της ήταν κάπως παράξενη. Συχνά, καθώς περνούσε έμπρός από μια βιτρίνα που είχε και καθρέφτες γελοίες δυνάτα μπρός στο αντίκρουσμα της μορφής της. Άλλοτε όμως πάλι κοκκίνιζε ως το λαιμό, δάγκωνε τα χείλη της και προπερνούσε βιαστικά. Το βράδυ, όποτε περνούσε μπρός από τα φωτισμένα παράθυρα, της έρεσε να ρίχνει μια ματιά μέσα στα όπλα και φωτισμένα σπίτια και να πλάθει κάθε λογής ιστορίες για τους ένοίκους τους που τους έβλεπε είτε μαζεμένους γύρω από το τραπέζι, είτε καθισμένους σε μαλακές πολυθρόνες γύρω από τη φωτιά. Αυτό τη διασκεδάζει εξαιρετικά. Γύρω από το σχολείο της μες Μιντσίν κατοικούσαν πολλές τέτοιες οικογένειες που η Σάρα είχε με τη φαντασία της και μόνον πιάνει φίλια μαζί τους. Μια από τις οικογένειες αυτές μάλιστα, της προκαλούσε ξεχωριστά το ενδιαφέρον της και η Σάρα την είχε έπονομάσει η «Μεγάλη οικογένεια» γιατί πραγματικά ήταν πολυμελέστατη. Η οικογένεια αυτή απάρτιζόταν από οκτώ παιδιά, ένα μπαμπά ακμαίοτατο και πάντα γελαστό, μία

μαμά γλυκιά και δροσερή, μία γιαγιά με άσπρα μαλλιά και τριανταφυλλί πρόσωπο κι' από ένα πλήθος υπηρέτες. Άλλοτε έβλεπε τα παιδιά να βγαίνουν έξω με τις καλοντυμένες νταντάδες τους, άλλοτε να κάνουν περίπατο με τη μαμμά τους. Άλλοτε τα έβλεπε το βράδυ να τρέχουν ν' ανοίγουν το πατέρα τους, να σκαρφαλώνουν επάνω του, να του παίρνουν το καπέλλο του, να του βγάζουν το παλτό του ή να του άδειάζουν τις τσέπες του κι' άλλοτε πάλι τα έβλεπε να στριμώνονται στα παράθυρα για να κοιτάζουν στο δρόμο. Τέλος πάντων πάντα φαίνονταν τα παιδιά αυτά άπασχολημένα, με κάτι ευχάριστο, όπως άλλωστε ταίριαζει σε μια μεγάλη οικογένεια. Η Σάρα τ' αγαπούσε πολύ και είχε δώσει στο καθένα κι' από ένα όνομα φανταστικό. Όλα αυτά τα όνοματα ήταν πολύ ρωμαντικά, βγαλμένα από τα πιό αγαπημένα βιβλία της Σάρας.

Έτσι τα κορίτσια τα είχε βγάλει Βερονίκη, Λιλιάνα, Βιολέττα,

Κλοτίλδη και τ' άγορία λέγονταν Έκτωρ, Βίβιαν και Γκώ. Ένα βράδυ έτυχε στη Σάρα ένα πολύ διασκεδαστικό επεισόδιο, μέλο που αν το καλοσκεφθή κανείς το πράγμα δεν ήταν καθόλου για γέλια. Τρία από τα μικρότερα παιδιά της Μεγάλης Οικογένειας πήγαιναν σε κάποιον παιδικό χορό και την ώρα ακριβώς που η Σάρα περνούσε από την πόρτα τους έβγαίνουν για να μπουν στ' αυτοκίνητο. Η Βερονίκη και η Κλοτίλδη με φορεματάκια από τούλλι κεντητό πέρασαν πρώτες και ο Γκώ τις άκολουθούσε. Ήταν ένα άγοράκι αξιολάτρευτο, ως πέντε έτων, με ρόδινα μάγουλα, γαλάνα μάτια και ένα κεφαλάκι ολοστρόγγυλο στεφανωμένο με άδξανθες μπουκλίτσες, τόσο όμοιο με άγγελάκι, ώστε η Σάρα ξέχασε το καλάθι που κρατούσε, το παλιό σάλι όπου ήταν τυλιγμένη κι' έλη την άλλη της αθιότητα, για να σταθή μια στιγμή και να θαυμάσει το χαριτωμένο αυτό παιδάκι.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΓΟ Rudyard Kipling, ο μεγάλος άγγλος λογοτέχνης, που τον γνωρίζετε σαν πεζογράφο από τους περίφημους «θαλασδούλους», ήταν και ποιητής. Κάποτε μάλιστα μετέφρασε σε όφαιους άγγλικούς στίχους και τον «Εθνικό μας Έμνο». Από τα καλύτερα ποιήματά του θεωρείται κι' αυτό που δημοσιεύεται παρακάτω κατά μετάφραση του κ. Σιγούρου. Άπευθύνεται στο γιό του, αλλά έχει γίνει δημοικότητα στην Άγγλία—και σ' όλο τον κόσμο—για τις πολύτιμες συμβουλές που δίνει σε κάθε νεό για να είναι «άξιος άντρας». Μόνο να μη νομίζει κανένας πως, έτσι που λέει «ο» ένα παιγνίδι τολμηρό», ένοσι χατοπαίγνιο. Όχι! ένοσι μια μεγάλη προσπάθεια, που απαιτεί και δλτικές θυσίες, για έναν ανώτερο εθιγικό σκοπό.—Σ. τ. Δ.]

RUDYARD KIPLING

Α Ν . . .

«Αν μπορείς νάσαι άτάραχος όταν τριγύρω οι άλλοι σ' έσένα ρίχνουν το άδικο μέσα στην παραξάλη, αν μπορείς όταν δισταγμούς για σε θάχουν εκείνοι νάχεις στη δύνομή σου έσύ κρυφή έμπιστοσύνη, αν μπορείς νάσαι άκούρατος όταν προσμένεις κάμ, με ψέμα να μην άπαντάς σ'ών άλλων την άπάτη, αν σε μισούν να μη μισείς κι' άς είσαι πληγωμένος, να μην είσ' εύκολόπιστος μήτε πονηρημένος, αν μπορείς να δνειρεθείσαι και τα δνειρα να όρξεις, να σκέφτεσαι χωρίς τη ζωή στη σκέψη να χαρίζεις, τον Θρίαμβον ή τον Όλεθρο που κάποτε θά σμίξεις, αν υπομένεις τους κακούς ν' άκούς που θά χαλούνε τα λόγια σου τ' άληθινά και άμυαλους θά πλανούνε, αν μπορείς δ,τι άγαπήδες ρημάδι ν' άντικρύσεις . . . με χαλασμένα σννεργα το έργο να ξεναρχίσεις, αν όσα πλούτη κέρδισες μπορείς να τα σωώσεις σ' ένα παιγνίδι τολμηρό, να μην τα λογαριάσεις κι' όταν χαθούν άγάλαστη νάσαι ή ζωή για έσένα χωρίς να παραπονείθης ποτέ για τα χαμένα, αν σκλάβο σου νάχεις μπορείς στην πράξη την καρδιά σου, να βρής το θάρρος που έμεινε πολύ καιρό μακριά σου, αν στην καταστροφή μπορείς νάχεις την ίδια γνώμη, με άσειστη θέληση να λές:—«βίασα, καρδιά μου, άκόμη!»—, μέσα στον όχλο νάσαι άγνός, χωρίς να φεύγεις πέρο, νάσαι με τους τρανούς χωρίς να κάρη ό νους σου άερα, κι' αν δεν μπορεί φίλος κ' έχτρος σίκοις να σε ποτίει κι' αν έχτιμας κάθε άνθρωπο μονάχα όσο θ' άβξει κι' αν τον γοργό καιρό μπορείς σωστά να τον μετρήσεις και μέσα του κάθε στιγμής τους θησαυρούς να κλείσεις— όλα δικά σου γίνονται τότε σε αυτή την πλάση κι' είσαι άξιος άντρας που κανείς δε θά σε ξεπεράσει.

(1935, μετάφραση)

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΦΥΤΑ ΕΙΝΑΙ... ΖΩΑ

Αγαπητοί μου, Ο ΕΛΒΕΤΟΣ φυσιοδίφης Τσίρτς παραδέχεται, καθώς είδαμε, πως τα φυτά είναι ζώα με δικό τους νευρικό σύστημα και με ψυχή—όχι όμως κι' άθάνατη σαν του ανθρώπου—και στο σχετικό άρθρο που μου έστειλε ή Ά τ τ έ Ι ρ ά μ διαβάξω : «Όχι μόνο αισθάνονται τις επιδράσεις του έξωτερικού κόσμου όπως και τα ζώα, αλλά κι' ενεργούν σε όρισμένες περιστάσεις κατά τρόπο που φανερώνει πως το κάνουν λ ε λ ο γ ι σ μ έ ν ω ς (ένσυνείδητα). Κατορθώνουν π. χ. να ξεχωρίζουν από την τροφή που τους παρέχει το περιβάλλον τους (χώμα, νερό, άερας) εκείνην ακριβώς που χρειάζονται. Κατορθώνουν άκμα να καταστρέφουν όρισμένα παράσιτα που τους είναι βλαβερά, ενώ άδιαφοροβν γι' άλλα που δεν τα βλάπτουν. Μπορούν να έπανορθώνουν μονάχα τους όρισμένες βλάβες που τους προξενεί ή φύση και να πορεύουν όρισμένους κινδύνους. Έχουν τη δύναμη να διακρίνουν το ωφέλιμο από το βλαβερό, να πετούν το περιττό και να κρατούν το χρήσιμο. Τί τα χωρίζει λοιπόν από τα ζώα ;»

Στο άρθρο του κ. Ζαχαρόπουλου «Τα φυτά αισθάνονται», διαβάξω : «Αν άφαιρέσουμε το στύλο που στηρίζεται τυλιγμένη με άπλη περιπλοκάδα, και τον μετατοπίσουμε μακρότερα, το φυτό δεν θάρχηση να βρής το στύλο στη νέα του θέση και να τυλιχθή σ' αυτόν όπως πρώτα. Πώς συμβαίνει αυτό ; Η περιπλοκάδα δεν έχει βέβαια μάτια όπως τα καταλαβαίνει ο άνθρωπος· είναι όμως γεγονός πως ξεναορίσκει το άπαραίτητο στηρίγμα της β λ έ π ο ν τ ά ς τ ο με το δικό της τρόπο, δηλαδή με μια αισθήση που αποτελεί την ο ρ α σ η του φυτού. Τον τρόπο αυτό είναι φυσικό να μην τον έγνω ο άνθρωπος, συγκρίνοντάς τον με το δικό του, που είναι έλότελα διαφορετικός.»

Άλλο : Το υδρόβιο φυτό ο υ ρ τ ι κ ο υ λ ά ρ ι α, που ζή στον πυθμένα των βάλτων, έρχεται ώρα που καταλαβαίνει πως πρέπει νάνεθί στην επιφάνεια. Είναι όταν θάνοίξουν τα άνθη της, που δεν μπορούν να «δέσουν»—δηλαδή να κάμουν τον καρπό ή το γόνιμο σπόρο που θά διαιωνίση το φυτό—παρά έξω, στον άέρα. Και μ' ένα θαυμάσιο πραγματικώς υδραυλικό μηχανισμό, ή οόρτι-

κούλάρια γίνεται ελαφρότερη από το νερό, άνεβαίνει στην επιφάνεια, και πάλι, άμα γίνη ή δουλειά της, γίνεται βαρύτερη και ξενακατεβαίνει στον πυθμένα. Το ίδιο κάνει κι' ή ν υ μ φ α ί α (το νούφαρο ή νεροκολοκυθιά), με τη διαφορά πως αυτή δεν έχει μηχανισμό, παρ' άπλως τεντώνει το κοτσάνι της, που είναι μακρό ακριβώς όσο χρειάζεται για να βγη το άνθος της από το νερό, κι' ύστερα το μαζεύει και γυρίζει κάτω στη θέση της.

Τα φυτά άμύνονται με θαυμάσιους τρόπους κι' εναντίον των εχθρών τους. Μερικά είδη από το γένος σ ι λ η ν ή, για να έμποδίσουν τα μερμηγκία νάνεθουν άπάνω τους, βγάζουν σε κάθε κόμμο του κοτσανιού τους μια κολλητική ούσια, που άπλώνεται γύρω-γύρω και κόβει άποτελεσματικά το δρόμο του άνεπιθύμητου έντόμου. Το άγριομάρουλο, όταν προσβάλλεται από σαλιγκάρια, τα θανατώνει με ένα φαρμακερό γάλα που βγάζει. Η τσουκνίδα έχει τα φαρμακερά βελονάκια της, κι' άλλα φυτά διώχουν τα ελαβερά έντομα με τις βαρείες τους μυρωδιές.

Όχι μόνο νευρικό σύστημα, δικό τους, έχουν τα φυτά, αλλά παρυσιάζουν και μια νευρική ύπερουαισθησία, μια ν ε υ ρ ι κ ό τ η τ α, έκπληκτική. Μερικά είδη από το γένος ή δ ύ π α ρ ο ν κουνούν τα φύλλα τους όταν τα προσβάλλει ζαφνικά ένα δυνατότερο φώς, είναι δηλαδή ελασθητα και στην παραμικρότερη αύξομείωση του φωτός· κι' ή γνωστή, πάλι, μ ι μ ο ζ α, το υπερευκλήθητο μ ή - μ ο ο - ά π τ ο υ, μαζεύει τα φύλλα της και στο έλάχι-

στο άγγιγμα. Έτσι ή επίδραση του φωτός και της άφής προκαλούν σ' αυτά τα φυτά κ ί ν η σ η. Μήπως και το ή λ ι ο τ ρ ό π ι ο δεν κινείται, δεν διαγράφει δάκερο ήμικυκλιο, παρακολουθώντας τον ήλιο από την άνατολή του ως τη δύση του ; Και δεν είναι μια επίδραση φωτός ή σκότους, που προκαλεί κίνηση, στα φυτά εκείνα που άνοίγουν τα λουλούδια τους μόνο την ημέρα, ή μόνο τη νύχτα, ή σε όρισμένες ώρες της ημέρας και της νύχτας ;

Άλλά τα παραδείγματα αυτά είναι άρκετά για να μάς κάμουν να συμπεράνουμε πως και τα φυτά έχουν αισθήσεις σαν τα ζώα, άδιάφορο αν είναι για μάς άκατανόητες. Επί τέλους τί είναι «ζώο»; κάθε τι που γεννιέται, μεγαλώνει, γεννάει, γερνάει και πεθαίνει. «Όλ' αυτά δεν τα κάνουν και τα φυτά ; τί άλλο λοιπόν είναι παρά ζωντανά πλάσματα, που αισθάνονται, ευχαριστούνται, πονούν, ύποφέρουν, κι' έπομένως δεν πρέπει να τα κακομεταχειρίζομαστε, να τα βασανίζουμε, να τα κόβουμε, να τα σπαράζουμε . . . χωρίς άνάγκη ;

Αυτή είναι ή «έδέα» μου, Ά τ τ έ Ι ρ ά μ. Άλλά . . . όχι υπερβολές ! Άν τα φυτά είναι ζώα, πάντα είναι ζώα κατώτερα, με άμβλύτερες αισθήσεις, που δεν πρέπει να τα . . . λυπούμαστε και τόσο πολύ. Τις προάλλες είδα μια γελοιογραφία : ο άνθόφιλος (κατά το ζωόφιλος) έκανε ένεση με ναρκωτικό φάρμακο σ' ένα φυτό, για να του κόψη τα λουλούδια χωρίς να το πονέση. Έ, μά δεν θά καταντήσουμε κι' ως εκεί ! . .

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΚΙΤΣΟΣ Ο ΝΑΝΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

8. — Λοιπόν, λέει ο Κίτσος, κύριε δούκα Μημουάπτου, θά με κοιτάξετε καλά κι' ό,τι κόνω έγώ, θά το κάνετε και σεις. Προσέξτε! είναι διαταγή του Πολυχρονημένου και . . .

κάνετε χωρίς να ρωτάτε γιατί. — Μάλιστα, άποκριθήκε ο δούκας· θά κάνω ό,τι κάνετε και σεις, φτάνει να μπορώ. — Ω, μά θά είναι τόσο εύκολο ! Κοιτάξτε ! Κι' ο Κίτσος άρχισε να περιφέρη το δάχτυλό του στο άπό πάνω μέρος του πιάτου, κι' έπειτα στο πρόσωπό του. Ο δούκας έκανε εδουνεύδητα ό,τι έβλεπε : Ο Κίτσος με το δάχτυλό του έκανε έναν κύκλο στο πιάτο ; τον έκανε κι' ο δούκας. Ο Κίτσος με το δάχτυλό του έκανε κατόπι ένα κύκλο στο

λαβαίνη πάλι, μουντζούρωνε και το πρόσωπό του. (Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΠΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Κοίταξε Γιάννη, φώναξε ο Μιχαλάκης, δεν φαίνεται σά θάλασσα;

Και στ' αλήθεια, νομίζει κανείς πως βλέπει θάλασσα, όταν μάλιστα οι ολόπρασινες ακτίνες του ήλιου πέφτουν επάνω στην ατέλειωτη εκείνη έκταση. Οι ολόπρασινες άσσεις πάλι διασκορπισμένες στην έρημο, μοιάζουν σαν νησιά στη στερεά εκείνη θάλασσα. Γι' αυτό πολύ σωστά, ή γεμάτη παύση φωνάσσει των Αράβων έβγαλε την καμήλα, «πλοίον τής έρήμου».

Όπως ο ώκεανός, έτσι και ή έρημος έχει τις άπελιτιστικές της νησιμίες και τις άπελιτιστικές της τρικυμίες, όταν ή άμμος σηκώνεται σε θεόφλητα κύματα, που φθάνουν ως τον ούρανό.

Τά παιδιά τά είχαν χάσει μπρός στην άπέραντη αυτή έρημο, ενώ ο άμαξάς, ένας γέρος Άλγερινός, διασκέδαζε βλέποντας την έκπληξή τους.

Όσο το λεωφορείο έμπαινε πιδ πολύ στην έρημο τά παιδιά ένόμιζαν πως βυθίζονταν σε μιá άβυσσο απ' όπου δεν θά έβγαιναν ποτέ. Γι' αυτό αίσθάνθηκαν την πιδ μεγάλη άνγκούφηση, όταν έξαφνα φάνηκε μακρυσά ένα μικρό δάσος από φοινικιές και λίγα σπίτια ανάμεσα σε πορτοκαλιές, ροδιές και έλιές που τά κλαδιά έγεραν στη γη βαρειά απ' τους καρπούς.

— Είναι ή Χέτιμαν, είπε στον Γιάννη ο γέρο άμαξάς με κάποια περιφρόνηση: Άν θαναμάξης αυτά τά ψωρόδενδρα τί θά πής σαν δής τις φοινικιές τής Βίσκρας πουνά, με τό συμπάθειο διακόσιες χιλιάδες ρίζες.

Κι' αλήθεια, ο άμαξάς είχε δίκιο, γιατί ή άσση τής Βίσκρας είναι από

τις πιδ ώραίεσ ένψ ή άσση τής Χέτιμας είναι άσήμαντη.

Στό μεταξύ ή μέρα προχωρούσε και τό λεωφορείο άφου άφησε πίσω του τή Χέτιμα έτρεχε στην έρημο τήν γεμάτη άμμο, σηκώνοντας σύννεφα σκόνης.

Τώρα τό ταξίδι είχε γίνει μονότονο και τά τρία παιδιά άρχισαν νά βαρυσούνται και νά μελαγχολούν.

— Θέλουμε άκόμη πολλή ώρα για νά φθάσουμε στην Βίσκρα; ρώτησε ο Γιάννης τόν άμαξά.

— Όχι, όχι, αποκρίθηκε ο γέρος νυσταγμένος. Κοίταξε κει κάτω, βλέπεις εκείνη τήν μαύρη γραμμή; είναι ή άσση Βίσκρας. Σε καμμιá ώραύλα θάμιαστε κει.

Καθώς φάνηκε ύστερα ή ώραύλα αυτή είχε πολύ περισσότερα από έξηντα λεπτά. Άλλά νά που πέρασε τελοσπάντων κι' αυτή και τό λεωφορείο μπήκε πιδ στον μεγάλο δρόμο τής Βίσκρας. Τότε και τά έξη ψωραλέα του άλογο άρχισαν νά τρέχουν πάλι ζωνηρά, μόλις ο άμαξάς άγγιξε με τό καμτσικι του τήν κοκκαλάρικη ράχη τους.

Ο δρόμος που περνούσαν τώρα είχε στερεά και όμορφα σπίτια κι' ένα μεγάλο κήπο γιομάτο λουλούδια.

Η χαριτωμένη αυτή πόλη ήταν ο τελευταίος σταθμός του πολιτισμού στο κατώφλι τής Σαχάρας. Οι κανονικοί δρόμοι τής, οι κήποι με τις πυκνές βανανιές, ή έβραϊκή άγορά, τό εύρωπαϊκό καφεενείο που βρισκόταν δίπλα στο άραβικό, δηλ αυτή ή ποικιλία έκανε εύχάριστη έντύπωση στον ξένο.

Τό ξενοδοχείο που προτιμούσαν οι Έυρωπαϊάι ήταν τό ξενοδοχείο του κυρίου Μετάνου.

Στήν αλλη του ξενοδοχείου αυτόσ μπήκε και τό λεωφορείο. Μόλις ο κύρ Μετάνος τό είδε νά έρχεται έτρεξε, άνοιξε τήν πόρτα του λεωφο-

ρείου κι' έδοήθησε τους τρεις μικρούς νά κατεβούν. Ο κύριος Μετάνος ήταν πολύ περιποιητικός άνθρωπος.

Ο Γιάννης άφου τόν χαιρέτισε ρώτησε άμέσως:

— Ο κύριος Καστέρας είναι εδώ;

— Ο κύριος Καστέρας μάλιστα εδώ είναι, ή για νά πω καλύτερα είναι στο βουνό. Άλλά που τόν ξερετε σεις τόν κύριο Καστέρα; Μηπως είναι συγγανής σας;

— Είναι θεός μας, κύριε.

— Α! μά χαίρω πολύ, παιδιά μου.

— Και ποτε άραγε θάρθη;

— Τόν περιμένομε ώρα με τήν ώρα, έκτος πιδ αν πήγε κατ' ευθείαν στο φρούριο Άγιος Στέφανος.

— Άγιος Στέφανος! που είναι τό φρούριο αυτό; μακρυσά από δω;

— Καθόλου μακρυσά. Τό πολύ, πολύ ένα τέταρτο. Φαίνεται μάλιστα κι' από δω. Για κοιτάξτε.

Κι' ο περιποιητικός ξενοδόχος έδειξε στον Γιάννη ένα στερεό κτίριο από πέτρα, που ύψωνόταν σ' ένα λόφο.

— Αν θέλετε, είπε πάλι ο ξενοδόχος μπορείτε νά ζητήσετε πληροφορίες για πιδ καλά από τους άξιωματικούς. Αυτοί μένουν στο φρούριο του Άγιου Γερμανού. Κι' αυτό φαίνεται απ' εδώ. Νά και ο δρόμος του.

Ο Γιάννης άφου εύχαρίστησε τόν κύριο Μετάνο ξεκίνησε με τ' άδελφια του για τό φρούριο του Άγιου Γερμανού.

Η καρδιά του χτύπαγε δυνατά, όταν περνώντας τήν πόλη του φρουρίου, είδε κοντά σε μιá σπηγή πολλούς κυριους που φαίνονταν νά είναι άξιωματικοί, μερικές κυρίες και παιδιά. Ποιός ήξερε αν κανένας απ' αυτούς τους κυριους, δεν ήταν ο θεός τους! Μήπως ο κύριος Μετάνος δεν τού είχε πει πως ο θεός του μπορεί νά είχε γυρίση; Προχώρησε μερικά βήματα και άφου χαιρέτισε, ρώτησε αν ο κύριος Καστέρας γύρισε από τό βουνό.

— Και τί τόν θέλεις τόν κύριο Καστέρα; ρώτησε ένας από τους κυριους που ήσαν μαζί του, έκαι.

— Είναι άνιψία του, κύριε, άπακρίθηκε ο Γιάννης κοιτάζοντας καλά τόν κύριο με τήν έλπίδα ότι αυτός θά ήταν ο θεός τους. Η μητέρα μας πέθανε και τήν ώρα που ξεψυχούσε μας άφησε παραγγέλια νά πάμε νά τόν. . . νά σάς βρούμε.

— Κάνεις λάθος, παιδί μου, δεν είμαι ο θεός σας. . . ο Καστέρας δεν γύρισε άκόμη και ίσως δεν γυρίση ούτε αύριο, ούτε μεθαύριο.

— Κι' έρχεσθε από μακρυσά; ρώτησε ή κυρία που τους είχε γνώσει νά πλυσιάσουν.

— Έρχόμαστε από τήν πατρίδα.

— Τι λές, παιδί μου; Ω! τά καυμένα. Μά ήξερε ο θεός σας πως έρχεσθε νά τόν βρήτε; Ποτέ δέν μας είπα τίποτε για σας δέν ξέραμε μάλιστα πως είχε άνιψιούς.

Ο Γιάννης έξήγησε στην καλή κυρία ότι είχαν γράψει στο θεό τους, αλλά καθώς φαίνεται τά γράμματα αυτά δέν θά τά έλαθε γιατί τά έστειλαν στο Άλγέρι. Ύστερα ο Γιάννης διηγήθηκε καταλεπτός τά δσα τράβηξαν στις διάφορες περιπλανήσεις τους όπου νά τόν άνακαλύψουν και πως τέλος, άφου τόν άνακάλυψαν, τόν κυνηγούν ένα μήνα χωρίς νά κατορθώνουν νά τόν πετύχουν.

— Άλήθεια, αυτός ο διαβολοΚαστέρας δέν πιάνεται, ποτέ δέν κάθεται σ' ένα μέρος. Άλλά τώρα πιδ δέν θά μπορέση νά σας ξεφύγη. Άφου σκοτώση τό λιοντάρι θέλοντας μη θέλοντας θά περάση απ' εδώ.

— Έκτος απ' αυτό, είπε ένας άλλος άξιωματικός, μπορούμε αύριο τό πρωί νά στείλουμε δύο άνδρες νά πάν νά βρουν τόν Καστέρα και νά τού πουν πως έφθασαν τάνιψια του και τόν περιμένον εδώ. Τότε θά γυρίση όσο μπορεί πιδ γρήγορα.

— Άλλά μου φαίνεται, είπε ή κυρία, πως τά παιδιά ήλθαν απ' τή Βάτνα με τό λεωφορείο. Αυτό πάει νά πη πως από τήν ώρα που έφθασαν δέν θά χουν τίποτε φάει και πως θά πεθαίνουν απ' τήν πείνα. Έλάτε, παιδιά μου, μαζί μου νά βάλετε κάτι στο στόμα σας και νά πιαστή μιá στάλα ή καρδιά σας. Μόνο που δέν ξέρω πως θά τά βολέψω για νά σας βάλα νά κοιμηθήτε άπόψε.

— Ω! αυτό δέν είναι και σπουδαία δουλειά, κυρία Άεροη. Μιδ κι' ο Καστέρας έχει τό δωμάτιο του στού Διοικητού, γιατί νά μη στήθουν τρία κρεβάτια κοντά στο κρεβάτι του θεού τους; Ο Διοικητής θά τό κάνη βέβαια με μεγάλη εύχαρίστηση κι' ο Καστέρας γυρίζοντας θά βρεθή

έξαφνα ανάμεσα στην οικογένειά του. — Έχετε δίκιο. Λοιπόν σας παρακαλώ αναλάβετε σεις νά τό πητε στον Διοικητή και νά δώσετε τις άναγκαίεσ διαταγές. Στο μεταξύ έγυ πηγαίνω νά τά βάλω νά φάνε κάτι κι' από κει σας τά στέλνω με τόν Άεηλη.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Στό σχολείο πρέπει νά πηγαίνη τό παιδί με τήν ώρα του. Γιατί αν πη άργότερα, μπορεί νά βρη τήν πόρτα σφαιλιστή και τά κλειδιά παρμένα. Θα πητε: και δέν υπάρχει κουδούνι; Ναι, κάποτε υπάρχει, αλλά όταν τό κουδούνι είναι λυγάν ψηλό, τό παιδί — βλέπετε; — δέν μπορεί νά τό φτάση. . .

σαν ν' άκουπήσουν τό κεφάλι τους στο μαξιλάρι, που είχαν κι' έλας άποκοιμηθή. Έάλλο πρωί δέν είχαν άκόμη ξυπνήσει, όταν ήρθε ένας στρατιώτης νά τούς πη ότι ο Διοικητής ήθελε νά τά ιδη, γιατί θά πηγαίνε για ύπηρεσία στην Βάτνα.

Ο Γιάννης σηκώθηκε άμέσως, έόπνησε τ' άδελφια του και σε λίγη ώρα τά παιδιά άκολουθώντας τόν στρατιώτη έφθασαν στο Διοικητήριο.

Ο Διοικητής, ένας κοντός πολύ άδύνατος και μαυρειδερός κύριος, τά περιέμνε.

Τά παιδιά χαιρέτησαν με σεβασμό τόν άνώτατο άρχηγό του στρατού που τούς είπα με δυνατή φωνή:

— Ο λοχαγός μου μίλησε για σας. Καθώς φαίνεται μοιάζετε στο θεό σας. Καλό σημάδι.

(Ακολουθεί) ΚΙΜΟΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

CHARLES DELON ΤΟ ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Έέρω ένα σπίτι άγροτικό, καταμεσίς στην κοιλάδα. Τό μονοπάτι του λειβαδιού οδηγεί στην πόρτα που δέν έχει κάγκελα. Η λευκή πρόσοψη με τά πράσινα παραθυρόφυλλα κρύβεται πίσω από τά μεγάλα δέντρα. Ούτε λαμπρά παρτέρια, ούτε σιντριβάνια, ούτε λουλούδια σπάνια. Κι' όμως άνόητος και δεντροκόπος τήν άνοιξη είναι γεμάτοι από φωλιές και τραγούδια πουλιών. Από τήν αυγή, και δη τήν ήμέρα, είναι μιá συναυλία απ' τις φωνές των μικρών φτερωτών. Κάθε δέντρο, κάθε θάμνος άντηχεί. Με τό ήλιο ασίγητο δλα σιωπαίνουν.

Μόνον τις εσπερες νύχτες ο κότσυφας τής φλαμουριάς κάνει νάκουσθη ή φωνή του, δυνατή και διαπεραστική σαν ήχος φλάουτου. Η κοτσυφίνα, μισοκοιμισμένη πάνω σ' αυγά της, άκούει γοητευμένη.

Κοτσυφία ανάμεσα στις φλαμουριές, γαρδάλια στους φράχτες, φλώροι σε κλαδιά των Ιτιών, σπουργίτες κάτω από τόν κισσό του παλαιού τοίχου, κλαϊδίστρα χαρούμενα, κοιμηθήτε άπάραχα.

ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[Βλ. Διάπλασι 1939 φ. 34]

Εικόνας παιδιών εκ του φυσικού, ήταν το θέμα του Διαγωνισμού αυτού, κ' αλήθεια σε ένα νεαρό φωτογράφο κάπως εξασκημένο, οι συνθήκες ευκαιρίας που θα χρησιμοποιήσει τη μηχανή του είναι οι έκδηρες μαζί με συννηλικούς φίλους του, τα παιχνίδια των μικρότερων αδελφών του, διάφορες οικογενειακές σκηνοίτες κ' άλλα παρόμοια περιστατικά με ήρωες πάντα παιδιά. Έτσι οι φωτογραφίες που στάλθηκαν στο Διαγωνισμό αυτόν και πολλές ήταν και πολύ πετυχημένες.

Φυσικά δεν μπορού να κω πώς όλες ήταν μέσα στο θέμα, γιατί αρκετοί διαγωνιζόμενοι αντί να στείλουν παιδιά εκ του φυσικού, μάς έστειλαν παιδιά σε πόσα, όπως π. χ. ο Σεβάζ Θαλασσινός το Κερκυραϊκό Ακρογιάλι, το Νυχτογράφο, η Αδγή ο Πέρος Δήλος και η Μόνα Λίζα που η φωτογραφία της, από το νεύσιμο του κοριτσιού που είναι φωτογραφημένο, μου φαίνεται σαν να έχη καρφή τώρα και δέκα χρόνια το λιγότερο. Άλλες πάλι παρουσιάζουν τοπία με τα παιδιά στο δεύτερο πλάνο, ώστε να μην φαίνονται παρά ελάχιστα, όπως π. χ. το θραύτο «Ποινησίου» της Μικρούλας Ντόρι, «τα παιδιά στο ψάρεμα» του Πήγα-σου, που ως φωτογραφία είναι πολύ πετυχημένη, γιατί και κίνηση έχει και φως καλό, «τα παιχνίδια στη θάλασσα» του Σκυριανόπουλου, και το «Στήν άμμουδιά» του Προμάχου της Έλευθερίας.

Μες στο θέμα, αλλά όχι πολύ πετυχημένες ως φωτογραφίες, είναι της Μύρας Φλώρη, του Δωδοναίου, που ως θέμα είναι καλή, αλλά δεν έχει καλό φόντο και καλό φωτισμό, του Κατόκοπου 33, που ως θέμα είναι καλό, αλλά από τις καλύτερες, αλλά έχει πολλές ελλείψεις στο φωτισμό και τέλος του Αγούστο Κεφάλη, που μάς στέλνει μια φωτογραφία της Σιρλεβί Τέμπλ, άγορασημένη έτοιμη από κανένα χαρτοπαιχτή!

Ας έρθουμε τώρα στις φωτογραφίες που και ως θέμα και ως έκθεση ξεχωρίζουν από τις άλλες. Ο Γκάλι μάς στέλνει μια φωτογραφία που παρουσιάζει ένα κοριτσάκι να διαβάζη στο κρεβάτι του. Ως φωτογραφία μέσα σε δωμάτιο είναι πολύ καλή, αν και ο τοίχος και το πρώτο πλάνο είναι σκοτεινά, ή θέσει όμως απ' όπου είναι παρμένη την άδικη. Η Αττί - Ιράμ μάς στέλνει μια πολύ ζωνρή φωτογραφία μαζί με τη γατούδα της, που έπρεπε όμως να παρθη από πιο κοντά. Πολύ καλή είναι και η φωτογραφία της Νεφέλης, με τη διαφορά πως το κοριτσάκι έπρεπε να κατέχη το κέντρο της εικόνας και όχι το πλάι. Ο χαριτωμένος μπρεμκέκος της Αίγλης είναι πολύ καλός ως έκφραση και στάση αλλά το άνακατεμένο κάπως φόντο άδικη τη φωτογραφία. Πραγματικά ζωντανή φωτογραφία και άρπαγή στο σφρό, η μικρούλα που τρώει το μήλο, της Αύρας Μόρας. Αν είχε λίγο περισσότερο φόντο και καλύτερα κανονισμένο φως θα ήταν από τις κα-

λύτερες. Χαριτωμένη και μοναδική ως θέμα η φωτογραφία του παιδιού που καθάριζε το κλουβί του πουλιού του του Αγροστολάκη. Κρίμα που η απόσταση δεν ήταν καλά κανονισμένη και βγήκε θαμπή και χωρίς αρκετό φόντο, με κομμένα τα πόδια του παιδιού. Τα δυο άγκαλιασμένα αδελφάκια του Μυζάνου είναι αληθινά χαριτωμένα, μολονότι ο μικρός έκουνησε το δεξί του πόδι και η φωτογραφία έγινε λίγο θαμπή. Ακόμη όμως πολύ χαριτωμένη η φωτογραφία του Ρεπόστερ που μάς παρουσιάζει μια από τις χαρακτηριστικότερες σκηνές της παιδικής ζωής, το κοιτάγμα ενός μικρού παιδιού μες τον καθέστρη. Επίσης χαριτωμένη και πετυχημένη η φωτογραφία της μικρούλας που ορβει, που μάς έστειλε η Πασχαλίτσα. Η στάση της μικρής, η άφωσώση της στο ράμμο, το όφρος που κάνει τη βελόνα, όλα αποδίδονται με τόν ωραιότερο τρόπο.

Μια έξαιρετικά πετυχημένη φωτογραφία είναι και το «πτεράκι με την κουβέρτα» της Σπίδας. Μας δείχνει όχι μόνο μια χαρακτηριστική στιγμή της εθιμικής παιδικής ζωής, όχι μόνο είναι έντελός εκ του φυσικού, αλλά και σπάνια για τη λαμπρή της τεχνική έκθεση και δείχνει και πείρα και πετυχημένη έκλογη της στιγμής, γιατί κινούμενα αντικείμενα είναι δυσκολώτατο να φωτογραφηθούν.

Έντελως άλλο το θέμα του Σίφου-ρα: δυο παιδιά που προσπαθούν να λύσουν ένα σταυρόλεξο. Τι ώραία όμως η έκθεση, τι επιτυχημένη οι φωτοσκιάσεις, τι φυσική η στάση των δύο παιδιών. Μια τέτοια φωτογραφία θα έμπαινε με όλες τις τιμές και στο καλύτερο ξένο περιοδικό. Ωστόσο δεν παίρνει αυτή το πρώτο βραβείο. Γιατί υπάρχει και άλλη καλύτερη. Η φωτογραφία, η μάλλον οι δύο φωτογραφίες του Πλοιάρχου Νέμου που και οι δύο παρουσιάζουν ένα κοριτσάκι να παίζει με τις κοιλίες του. Στις φωτογραφίες αυτές έκαινα που κάνει εντύπωση είναι ο ιδιότυπος κανονισμός του φωτισμού που δείχνει τα πρόσωπα και τα πράγματα ανάλυφα, η απόδοση και της ελαχίστης λεπτομέρειας και ακόμη περισσότερο η αποθήρηση του μοντέλου κατά τέτοιο τρόπο, ώστε κάθε φωτογραφία να είναι μια πραγματική καλλιτεχνική σύνθεση. Ο Πλοιάρχος Νέμος είναι καλλιτέχνης, αυτό το ξέρουμε κ' από τα σκίτσα και τα εικονογραφημένα γράμματα που μάς στέλνει. Στις φωτογραφίες όμως αυτές μάς δείχνει πως κατέχει το μυστικό όχι μόνο να αποδίδη με επιτυχία, αλλά και να τοποθετή τα θέματά του κατά τον καλλιτεχνικότερο τρόπο, και αυτό λίγο το γνωρίζουν.

- ΑΤΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ**
 ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (από 15 ετών και άνω, καθώς και όσοι δεν έσημείωσαν ηλικίαν)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πλοιάρχος Νέμος [20E].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σίφου-ρας [18E], Ρεπόστερ [17E].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γκάλιμ [16E], Αγροστολάκη [15E], Αύρα Μόρα [15E].
Α' Έπαινος, από [14E] εις έκαστον: Προμάχος της Έλευθερίας, Σεβάζ Θαλασσινός, Κατάσκοπος 33.

- Β' Έπαινος, από [12E] εις έκαστον: Δωδοναίος, Σκυριανόπουλο, Νυχτογράφο.**
Γ' Έπαινος, από [10E] εις έκαστον: Κερκυραϊκό Ακρογιάλι, Μύρα Φλώρη, Αγούστο Κεφάλη.
 ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (14 ετών και κάτω)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πασχαλίτσα [20E].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μυζάνου [17E], Σπίδα [17E].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νεφέλη [15E], Πήγασος [14E], Αίγλη [14E].
Α' Έπαινος, από [12E] εις έκαστον: Αττί Ιράμ.
 Μικρούλα Ντόρι, Πέρος Δήλος.
Β' Έπαινος, από [10E] εις έκαστον: Αδγή, Μόνα Λίζα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Αθήναι, 42 δόδε Εθριμίδου την 17 Ιουνίου 1940

ΣΤΟ σημερινό φυλλάδιο βλέπετε ταποτελέσματα του Διαγωνισμού Φωτογραφίας. Άλλα τα βραβεύοντα ή έπαινεύοντα έργα, που είναι πολλά και όφρατα, θα τα ιδήτε στο έρχόμενο, γιατί δεν πρόφθασαν να γίνουν οι τοιχογραφίες.

Οι άναμνηστικές φωτογραφίες από το ταξίδι στην Πάτρα, από προηγούμενο φυλλάδιο, δεν βγήκαν τόσο καλά. Όλα τα πρόσωπα, και περισσότερο της δ. Σκράνη, είναι άλλοιωμένα μέχρι του άγνωστου... Μπορεί να φαίνε κ' οι τοιχογραφίες, αλλά μπορεί, επειδή τραχιότητα με συνεπεί, να ήταν άκατάλληλες γι' άναπαράγωγη κ' οι φωτογραφίες. Γι' αυτό το λόγο κ' η Μεγάλη Έλλάς, που θέλησε να μεγεθύνη μιά-δυο, δεν μπήκε. Όπως έδειξε, για μια άνάμνηση καλές είναι κ' έτσι όπως βγήκαν.

Παλιέ μου, Γελαστό «Υπολογιστέ, κ' εγώ θυμάμαι τις «τρομερές» Μικρές Άγγελίες σου, με κ' όλη σου τη διαπλάσιική δράση τα χρόνια έκαινα. Θυμάμαι επίσης και το πρώτο—τότε—ζωγραφικό σου ταλέντο. Γι' αυτό και το γράμμα σου με τις τόσες άναμνήσεις με συγκίνησε, κ' ή πρότασή σου μου έπρεσε. Άλλά δεν θέλω να κάρησε όλον αυτόν τον κόπο χωρίς να είσαι βέβαιος πως δεν θα πάη χαμένος. Γι' αυτό σε παρακαλώ, φέρε μου πρώτα το βιβλίο να το ιδώ κ' εγώ και να σου πώ όφριμένως.

Πολύ άδιαφέρον το γράμμα σου, Αίαν Άριστέθειν, αλλά μόνο σ' ένα σημείο θα σου άπαντήσω. Η όρθογραφία της Δημοτικής, μ' όλες αυτές τις άπλουτιστάσεις που κάνει, διατηρείται ιστορική. Όλες οι άρχαίες ρίζες γράφονται όπως είναι. Η λέξη «είδος» π. χ. μ' ένα ή ίδια, έπίσης το «ειδικός» άν το «ειδικότερος» (άντι «ειδικότερος») άλλόζυ, είναι στην κατάλληλη ποδ δεν έχει σημασία. Έτσι για όλες τις λέξεις που συμμορφώνονται με το δημοτικό τόπο: «γνωρίζομαστε» (το γνωόμεγα το ρι γωίκα) «ψάδω», «ψυχή», «ψύχρα», (με ψυλιον) και καθέστρη. Η φωνητική όρθογραφία (ψύχρα ψυχή, γωρίβω κτλ.) είναι άπαράδεικτη. Δέν άπαρκαρυνόμεστε λοιπόν από την άρχαία όταν γράφουμε τη νέα με τους κανόνες της, όποτε καταστρέφουμε κανένα «ένωτικό κριτικό» μεταξύ των δύο γλωσσών. Στο σχολείο όμως, είπαμε: θα γράφετε την καθαρώνουσα, και τη δημοτική άκόμα με την άρ-

χαία όρθογραφία (καλωσύνη, περιωρισμένο, άπλοήθης) όταν τουλάχιστο ο καθέ-γητής δεν είναι πολύ δημοτικιστής. Πολύ καθαρά το γράφημό σου, Μενχίρ, με και πολύ όφρατο το όφρος σου. Θα πώ στα Διαπλαστούλα πως «μενχίρ» σημαίνει «μεγαλόδραμο μονολογικό μνηματο των πρωτογόνων, θρησκευτική χαρακτήρα». Όσο για το Μαγνα (Μαγνα), όφριμένως διαφέρει μ' αυτό το όνομα θεά των Ίνδων, και σά Μοίρα, Είμαρμένη, Τύχη. Την άναφέρει μάλιστα σε κάποιο σονέττο του, με ή κίδα, ο Μαβλίτης. Άλήθεια, να κ' ένας άλλος ποιητής ποδ μπορεί να θεωμάτρη άνεπιφύλακτα σαν έκείνους τους δυο. Ποιήματα όμως σαν αυτό ποδ άναφέρεται: «οι μελιχρές κλειδαρότρυπες—στο ρουτινικό σύστημα—σαν άτιμοί άναγνώστες νοούντα!» (!!) Δεν είναι «έμπροσσιονιστικά», είναι «έμπροσσιονιστικά». Μαγεμένο Λοξόρα, δ κ. Ενόπουλος, ποδ πολύ εύχρηστική με τη γνωριμία σου στην Πάτρα, καθώς και το άδελφού σου, μπορεί να σε πήρε ποδ μικρότερη απ' ό,τι είσαι, όχι όμως και για 11 χρόνους, γιατί πολλά γράμματα σου έχαι διαόσει, ποδ δεν θα άγχαρε βέβαια ένα τόσο μικρό κορίτσι. Η διάλεξή σου, ποδ ματαϊώθηκε, θα γίνη το φθινόπωρο, όταν θα έανέρθη στην Πάτρα γι' αυτήν. Στο μεταξύ, έλπίζουμε να σε έβανίδουμε στην Άθήνα. Η Κίτσα Μαλινούτη, Διαπλαστούλα με γνωστότατο ψευδώνυμο, ποδ μένει στην Πειραιά—Άνδρούτσου 157α—άνελαβε με την άδερφή της, να διοργανώση έκαι μια γιορτή για τα Έξηνητόχρονά μου, όπως έγινε και στην Πάτρα. Παρακαλεί λοιπόν όσα-ές Διαπλαστούλα-ες ποδ Πειραιώς θέλουν να λάβουν μέρος, να τη βρουν στην παραπάνω διεύθυνση για να συνεννοηθούν. Ο κ. Ενόπουλος δεν μπορεί βέβαια να γράφη καινούργιο έργο γι' αυτή τη γιορτή, ποδ καταλληλώς όμως διαφέρουν στοδ θεό τόμος του «Παιδικό θεάτρο» του (Έκδότης Κολλάρος), π. χ. «Τα λάθη της Κυριακάς», «Το όφραμα της κυρίας», «Η Σκρία Πάστα-Κρέμα», «Τα έξοδα της Δί-κης» κτλ. Επίσης στο θεάτρο της κ. Λί-λας Καρανικίδα. Όλες οι εικόνες ποδ ποδ στέλνει μ' αυτό το γράμμα της ή Κ. Μ. είναι άκατάλληλες, άλλες γιά το θεό κ' άλλες γιά έκαινο. Θα πώ, Προμάχε της Έλευθερίας, πως από το μύθο σου «Δυο πετανοί» (26α φυλλάδιο) παραλειφθηκε ή συμμετοχή μου «κατά τον Αίσωπο», κ' αυτό γιατί να μη νομίσει πολλοί πως είναι πρωτότυπος. Έίπα στην κ. Φαίθωνα πως σφύρησε τις έπιστολάς σου με την περιγραφή του ταξιδιού του στη Θεσσαλονίκη, ποδ και ού το έκμασε. Κρίμα όμως ποδ έμποδίστηκες να το έβανιδήσεις και το Πάσχα, όταν θα τον είχες συνταξιδιώτη, και τη διάλεξή του θεκαυγες έκαι, και την πανηγυρική παράσταση του «Ποικιλώρο» θα έβλεπες. Σκυριανόπουλο, έχω μπροστά μ. χ. Μ6, Μ7 και 11. Άν «διαπλαστίς» είναι μια μεγάλη άγάπη σε μένα, μπορώ να την πώ κακή; Της Συλλογής σου έκινάρες, καθώς θα είδες, ή σειρά και θα έανέρθη και πάλι. Την τελευταία φορά θα δημοσιώσω όλες τις καλές Άσκήσεις ποδ θα βρώ σ' αυτήν, γιά να έχω τον αριθμό ποδ σου άξι-ζει. Στο Πρακτοριο δίνο λίγα φυλλάδια και γι' αυτό δεν βρωμαι κανείς σ' όλα τα κίθονια. Θα ήθελα χιλιάδες φυλλάδια, ποδ απ' αυτά μόνο λίγες διακείες θα πουλάνταν—έποιος με θέλει, έλπίζεις, γίνεται συνδρομητής—και δεν θα με σύμφερα. Πες στην άητέρατι σου πως από το όφρο

σκήθηκαν όλα έκείνα τα καρροτόκια, ποδ τον έβανιδάδατο. Κι' άλλα ενδιαφέροντα ποδ γράφεις, με ποδ τόπος παι-δί μου! Τόν πίνονο άλλοι είδους «καρροτοάκια», ποδ αυτά δεν «σηκάνονται»... Χαίρω, Άριστοφάνη, ποδ άρχισες να στέλνεις και γιά τη Σελίδα. Το κομμάτι σου θα το διαβάσω με τη σειρά του. Φιλολογικός ή καλύτερα λογοτεχνικός λέγεται ο Διαγωνισμός, όταν ζητείται ποίημα, διήγημα ή άλλο λογοτεχνικό. Καλλιτεχνικός όταν ζητείται ζωγραφία, σκίτσο κτλ. Τα βραβεία είναι συνήθως βέλδια, ποδ την άξία τους θα την όρίσει έσθ στην προκήρυξη. Όταν έκαινα Δημοφύηρια ψευδώνυμων—ποδ καταργήθηκε—έδινα και «βραβεία Έκλογών» σ' έκείνους ποδ το φηφοβέλιτο τους έπληρώσε περισσότερο τίποτελέματα. Έτσι και σήμερα, αυτοί ποδ προκηρύττουν Διαγωνισμούς με την έρώτηση π. χ. «ποδ είναι το όφρατοτερο ψευδώνυμο;», βραβεύονο έκείνο ή έκείνα ποδ θα πάρουν τοδ περισσότερο φήφους άλλα δίνονο και «βραβεία Έκλογών» σ' έκείνους ποδ έχουν ψηφίσει τα περισσότερα από τα ψευδώνυμα αυτά ποδ βραβεύονται. Διασκεαστικό το μεγάλο σου γράμμα, Νηρέα, άν ήταν και λίγα πιο έβανιδάσο... Το έξερεις πως πολλές λέξεις δεν μπορώ να τις διαβάσω;... Ναι, ως τώρα σοδ δημοσιώθηκαν τρεις Άσκήσεις κ' έλπίζω, ως το τέλος, να σοδ δημοσιω-θούν κ' άλλες. Οι διορθώσεις ποδ τους κάνω δεν έλαττώνουν βέβαια τον αριθμό τους. Όλες σχεδόν οι Άσκήσεις ποδ δημοσιώδω, και προπάντων οι έμμετρες, είναι διορθωμένες. Πολύ σπάνιας είναι έκείνες ποδ μπορούν να δημοσιωθούν όπως είναι—τοδ Προμάχου, της Αττί Ιράμ, της Μόρας Λίζας, του Αίνου, του Άρι και μερικόν άλλων. Άπό παραδρομή ή άπρόφρη έκείνη δεν έγινε με τάρχη ποδ έσημείωσε. Στη Στατιστική, η Έβ-σημα ποδ δίνονοται οι δυο-τρεις μαζί—Σε απεθώματός π. χ.—είναι... μπλάζ. Ούτε έγώ δεν έξερω πως θα τα μοιράσω. Ωστε παραλείφθω τα. Έλαβα και το προηγούμενο γράμμα σου. Έδχαριστώ, Τόδε, γιά το ενδιαφέρον σου, αλλά δεν μπορώ να έπιδαρώ το Διαπλαστούλα με δικαίωμα συμμετοχής στοδ Διαγωνισμό;—δέν φάνη το ψευδώνυμο ποδ πληθύνω;—όδς θα έμπιστεύο-μουν σε άλλον τάποτελέματα, ποδ άνεκα-θεν τα βγάξω μόνη μου με τη βοήθεια του σπιτικού. Ναι, ο Άναγραμματισμός είναι άρχαίοτατο παιχνίδι, και το μεσοίωνα χρη-σίμευε και στη μαγεία ή την κρόρηση του μέλλοντος. Άναφέρεται μάλιστα κάποιος ποδ το όνοματεπώνυμο του δεν το θυμό-μαι τώρα—άναγραμματιζόμενος έκαινε τη φράση «pen du à Rome», και ποδ πραγ-ματικώς, περνώνας μετά χρόνια απ' αυ-τήν πόλη, έκαιε κάποιος έγκλημα και κρεμάθηκε. Έβιάδασα στο άλλο σου γράμ-μα και το οικογενειακό σου διαπλασιακό «δέντρο». Τι όφρατα! Σοδ εύχομαι, Διστ, καθ' έπιτυχία και περιμένω γράμμα σου μετά τοδ διαγωνι-σμού. Καλό το σκίτσο σου, άλλα το κομ-μάτι σου δεν το διαβάσω άκόμα. Άπέσυρα τις λύσεις σου άφού τις έβερτες λίγες, άλλα έλπίζω, έλας με μέρος στον έρχόμε-νο Διαγωνισμό με περισσότερο έπιμονή και έπιμέλεια. Η Μισρή Πριγκήπισσα, άπαντθ στην καταγγελία της Μαίμουδίστας: Το κομ-μάτι έκείνο ήταν έκθεση μιας φίλης της στο σχολείο, ποδ, επειδή ο καθήγητής της έγραφε από κάτω «άρετά καλή», της τη ζήτησε να τη σταλή γιά δική της γιά τη

Σελίδα, χωρίς να έξηρ πως κ' ή φίλη της την είχε άντιγράψει από παλιό μου τόμο. Μά στέλνονο έβανα κομμάτια γιά δικά τους; και δεν είναι το ίδιο σά να τάντιγράψουν; Άς είναι, έλπίζω να μην το έβανιδήση ή Μισρή Πριγκήπισσα. Νέο ψευδώνυμο της ένεκρίνα. Γυλόρα, χαρτί λύσεων έστειλα. Λύσεις γιά τον τρέχοντα Διαγωνισμό θάρχηος να στέλνεις από το πρώτο φυλλάδιο του Άπριλίου (έχεις καιρό, θάρχησον να δημοσιωθούν). Όχι, δεν είναι άνάγκη να λύσεις όλες τις Άσκήσεις κάθε φυλλάδιου, άλλα όσες μπορείς. Άν ήταν άποχρησμέ-νοι οι διαγωνιζόμενοι να τις στέλνονο όλες, τί Διαγωνισμός θα γίνονταν, ποδς θα έπαρ-νο το βραβείο; Νέος διαγωνισμός προς σύν-θεσιν Άσκήσεων θα προκηρυχθη στο τέ-λος του χρόνου. Το Τριανταφυλλάκι, με ένα όφρατότατο γράμμα, ποδ έστειλε 120 δραχμές να έγ-γράψω τα όφρατα ποδ μου σήσυχος ο Φο-βος. Έίχα κρατήσει τη διεύθυνση τους και τα ένέγραφα. Και συγχάρω το Τριαντα-φυλλάκι γιά την έβανιδή της χειρονομία. Πλοιάρχε Νέμο (καλό το σκίτσο σου), Βασίλειος τών Ρόδων, Έθνικόν Ιδαί-δες, Νιόβη, Δοξασμένη Ύδρα, Συλφίς, Ρεζεντά, Μενχίρ (δευτερο γράμμα), Πει-ραϊώτισσα (άλλα δυο γράμματα με διαόφρα), Τόδε (τρίτο γράμμα), Σκυριανόπου-λα (32, 33) και Άσπρο Κουβέλακι, κα-λά μου παιδιά, και τα δικά σου γράμματα διαβάσα με μεγάλη εύχαρίστηση και έξε-τέλεσα' άλλα μ' αυτή τη γραμματοπλημ-μύρα... μ' ένοεώσε.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ.
 Ως σύμμερα έλαβα και τα έξής:
 «Κουρασμένος Στρατοκόπος», «Ταξίδια», «Απ' το Ήμερολόγιό μου», «Ο κόπος Έπιθερητής», «Το θρανίο μου», «Το άγρό-κτιμα», «Στοχασιός», «Σκηνές από τοδς διαγωνισμούς», «Όνειροπόλητος», «Μέθος», «Χαριτωμένο Λιανοτάγρομα», «Η άμμο-υδιά κ' ο Άνθρωπος», «Το πρώτο μου τα-ξίδι», «Κι' όταν ή νύχτα...», «Μετά τη συνεπεία ή έαστερία», «Κολυμπήτας», «Διαπλασιακό Αουλόβιο», «Η βαλανάδια και το καλάμι».

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
 Νέο Ψευδώνυμο: Νίλς, ά.(ΧΚ). Έπέ Ρεξήμ, κ. (ΤΒ). Νέο Φρούτο, ά.(ΣΚ). Νεοορφέος, ά.(ΚΒ). Σύλλογος «Πε-ρισκόπειος», (Ζ). Ροδόλαρος, ά. (άγνω-στός στους αιδνας των αιδώνων), Σόνια, ά. (ΣΚ).

Η Διαπλασις άσπάζεται τοδς φίλους της: Άλκυόνα (προηγούμενο γράμμα με χρώματα γιά Μ. Άγγελλίς και τετράδια δέν έλαβα) όφριμένως έχάθηκε στο ταχυ-δρομείο). Βοναρότην (εύχομαι καλή έπι-τυχία κ' εύχαριστώ ποδ φροντίσεις γιά τη διάδοσή μου' το κομμάτι σου θα το δια-βάσω με τη σειρά του και θα σοδ πώ παντού βρέξει μ' όλο τον Ιούλιο και τη ζέστη κ' αίτια, λένε, είναι οι κανονίες του πολέμου). Στοιχειώμενο Γεφύρι (και τις δικές μου εύχες γιά τη γιορτή σου' και τι όφρατα όφρα! τετράδια έστει-λα) Νυχτοτάγρομο (τώραίτα το γράμμα σου γιά τα Έξηνητόχρονα στην Πάτρα, ποδ ποδ μάς συγκίνησε, δ κ. Παπαδόπουλος το φώλαξε μαζί με τόλλα θυμητικά της έξέχαστης έκείνης ήμέρας). Καπετάν Ά-ργα (να μην προτιμώ λοιπόν την παλιά σου διαπλασία;... καθώς βλέπεις σημε-ρα, τα Έξηνητόχρονα θα γιορτασθούν και στον Πειραιά, και βέβαια θα δηλώσης

συμμετοχή από τους πρώτους, από έχρησ αλληλογραφία με τη Διαπλαστούλα ποδ 2- νέλαθε). **Μικρή Βιγροούλα** (σοῦ ἐνέχρι- να τό ψευδώνυμο καί σοῦ ἔστυλα ἐδηγῶ καί ὁ τετράδι' πολὺ μοῦ ἄρσος τό πρώτο σοῦ γράμμα κι' εὐχαριστῶ ἀκόμη μιὰ φο- ρά τῆ **Διάνα** ποδ μοῦ ἔκαμς μιὰ τόσο κα- λή φίλη). **Ναυτάκι** (χαίρω γιὰ τὴν προ- ἔλευση τοῦ ἀδελφοῦ σοῦ' σοῦ ἀπήνησα πῶς τό συμπλήρωμα δὲν μποροῦς νὰ γί- νη δεκτὸ ἀλλὰ θὰ σοῦ δημοσιευθῶν κι' ἄλλες Ἀσκήσεις). **Γερῆμο** (θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση' περιμένω!) **Παρουσιωμένον Γάτον, Μαγεμένο Δοξάρι** κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΚΕΙΑ τοῦ 291ου Διαγωνισμοῦ Ἀύγουστου. Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τοῦ- του δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Ἀγούστου.

363. Λεξιγραφία
Τὸ πρῶτο μου εἶναι πρόθεση,
Τὸ ἄλλο ἐνδυμασία,
Κι' ὑπερτερεῖ τὸ σύνολο
Τὴν ἀλληλογραφία.

364. Στοιχειώγραφος
Ἀστρονόμος, ποιητής,
Μιάς ἀρχαίας ἐποχῆς,
Ἔνα γράμμ' ἂν τοῦ προσθέσῃς,
Νὰ τὸν δῆς δὲν θὰ μπορέσῃς;
Γίνεται ἀφαντος εὐθὺς!
(Παλαῖον) Αἶν Ἀριστεῦεν

365. Τετρακλῶς Μεταγραμματισμός
Μὲ ρῶ, ὀλοένα τρέχω,
Παφλάζω, μουρμουρίζω
Μὲ γάμα, σὸ τραπεζί;
Νὰ φάτε σὰς καθίζω
Μὲ νι, κρυφὰ σὰς γνέφω
Σὰ νὰ ζητῶ βοήθεια
Μὰ ὅτι σὰς πῶ, τὸ λέω,
Μὲ ψι, δὲν εἶν' ἀλήθεια.

366. Δημόδες Δίνιγμα
Ἀνεβαίνει, κατεβαίνει
Καὶ χωρὶς νὰ τρώῃ παχαίνει.
Κι' ὅμως σὰ στροφουρίζει
Τὴν κοιλιὰ του τὴ γεμίζει.
Αἶν Ἀριστεῦεν

367. Δικτυωτὸν
* * * * * = Ἀρχαία γυνή.
* * * * * = Ἰερὸν πλοῖον.
* * * * * = Φυτὸν ἐδώδιμον
* * * * * = Ἀρχαία βασίλισσα
Καὶ καθέτος τὰ ἴδια.

368. Κρυπτογραφικόν.
1234567 = Ἀρχαῖος τύραννος
2867 = Διάστασις.
345567 = Βυζαντ. χρονογράφος
45167 = Πληγὴ.
542167 = Ἐπίθετον.
684 = Χρον. ἐπίρρημα
74542167 = Βασιλεὺς τῆς Συρίας.
Γκάλικ

369-373. Μαγικὸν Ζῶον.
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐ- κάστην τῶν κάτωθι λέξεων διὰ τοῦ ὀ- νόματος ἐνὸς ζῶου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῖν, μετ' ἀναγραμματι- σμοῦ πάντοτε, ἄλλαι τόσαι λέξεις:
ὄφις, λεαίς, θάμνος, ἴδιος, ἱμάς.
Γκάλικ

374. Ποικίλη Ἀρραστισίς
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δευτε- ρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρί- της καὶ οὕτω καθέξης, ἀποτελοῦν μεγα- λωνήον.
1, Κράτος τῆς Ἀσίας 2, Μεγάλῃ

θεά 3, Ἐνδοξος πρωτεύουσα 4, Χώρα τῆς Ἑλλάδος 5, Γεωμετρικὸν ἔργα- λειον.

375. Μικτὸν οἰ-μδν Αἶσι

376. Γρίφος Αἶσι

δι δὲ Κέως α τὶ εἶη τι
δι δὲ ἦν ἦν Σάαο τὶ εἶη τι
δι δὲ τὶ τὶ

Αἶδον Ἀριστεῦεν
Παραγράματα : — Εἰς τὰς Ἀσκήσεις τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου διορθω- τέα : ἀντι Λογοποιητικῆς, Λογοποιητι- κῆς Συλλαβόγραφος, καὶ ἀντι Φωνηνη- τολύσων, Φωνηνητάλιον.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φυλλ. 15
168. Ἡράκλειτος (Ἡρα, κλειτός). — 169. Νῆσος (νή, σός). — 170. Ταῦρος - Σταύρος, Σταυρός — 171. Ὠλένη-Ἑλένη. — 172. ΠΑ-ΡΑ-ΔΙ-Α 173. ΣΟΛΟΜΩΝ (ὄμος, ΡΑ-ΒΙ-ΝΟΣ λαός, Μῆμος, ὄμος, ΔΙ-ΝΟΣ νόσος). — 147 - 148. Διὰ τοῦ Θ : Θέρος, Θάσος, Θῆρα, Ἀθῶς, καθῶς. — 179-185. Γλῶσ- σα, καρπός, μῦς, ἰστός, κερκίς, πῆχυσ, μέτωπον. — 186. Ἡ φιλαγγορία δὲν εἶ- ναι οἰκονομία. — 187. Ἀρχεσθαι μαθῶν ἀρχεῖν ἐπιστήση. (ἀρχ' ἐς θέμα, ὦν ἀρχ', ἦν ἐπὶ στ' εἰς ι).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Πρωτομακρινότασ στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλασῆς, χαίρετὸ τὰ διαπλασά- πουλα καὶ ἰδιαίτῶς τοὺς ναυτικούς.
Ἀνυπότακτο Ναυτάκι
[Μ' - 382]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά καὶ ἀλληλο- γραφῶ με δλους - ες. Στείλατε : Καί- την Καρανικολοῦ, Π. Δημητρακοπούλου 20. Τέρμα Πατησίων, διὰ : **Ἀνυπότα- κτο Ναυτάκι.**
[Μ' - 383]

Στοιχειωμένε Πύργε, Κάβα, Τριφῶλλι...
Μὴν ἔσχαστε τὴν «Μαίρη» σας...
Ζῆς συνιδεῖται πάντα, παντοῦ.
Γελαστός Ἀντιπλοίαρχος
[Μ' - 384]

Προκηρῶσσω διαγωνισμός : 1) Ζαγρα- φικῆς (ἐλευθέρ), 2) Συνθέσεως, (ἐλευθέρ), 3) φωτογραφίας (τοπιεῖ), 4) Αἰνίγματος. Πρόθεσμα μέχρι 31 'Ιουλίου. Συμμετοχὴ ἑδραχμοῦ δι' ἕκαστον διαγω- νισμὸν, βραβεῖα ἐκλεκτὰ βιβλία.
Αἶσι : 2. Ἐκκευφύλακα, Κέρκυραν. Προ- λαμβάνονται εἰς τὸν σῦλλογον : Κερκυραϊ- κὸν Ὀνειρον, Σπακιώτισσα, Ἰπκότης τοῦ Σκότους, «ΚΕΡΚΥΡΑΙΚΗ ΤΡΙΑΝΑΡΙΑ», Ἀήτητοι ΔΟΓΧΟΦΟΡΟΙ
[Μ' - 385]

Τάρε, γιὰ «τρισοδισυχῆς» ὑπερσυχ- αριστοῦμα, ἀντικποθιντικῆς ἁριότης.
ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΣ - ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ
[Μ' - 386]

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΩ : δῆρνον, τρίδραχμον, φιλολογικὸν διαγωνισμὸν : «Τὸ κα- λῦτρον ἀρχαῖον ρητόν». Βραβεῖα : Ἐκλε- κτὰ βιβλία. Περιμένω ἀπ' ἔλον τὸν Δια- πλασκόσορον. Ἰδαῖδες, Πειραιώτισσα, Βάγανερ, Μέλη «Καπεταναίων», περιμέ- νω Ι Αἶσι : Δημήτριον Ρόμπαπαν, Ἀριστο- τέλους 187, Ἀθήνας.
Καιετὰν Ἀγρεῖς

[Μ' - 388]
Ανταλλάσσω τετραδικία με δλους - ες. Αἶσι : Ρέναν Βαγιονῆ, Κρέμου 125, Καλλιθέαν, διὰ **Κρητικοπούλα**

[Μ' - 389]
Ροδοπέταλα, ἀνικἀλφες τὴν Ἀμερι- κή!.. Οἱ Κάσιος καὶ Συριανός, μετὰ θάνατον γίνονται φάρια κα!.. ἄλληλοτῶ- γονται.
Πειραιώτισσα

[Μ' - 390]
Εθνικὸν Ἰδεώδες, ἐπιτρέπεται νὰ σὲ φημίσομα ;
ΑΓΙΣ

[Μ' - 391]
Χιονισμένε Αἶνε, κυρίως τὸ **Σεσπά- θωμα**, Λεκτομέρσις γράφω (ποτὰ ἢ διαδύθουσι σου ;)
ΑΓΙΣ
Ἀντιπρόσωπος Ἀθηνῶν

[Μ' - 392]
Τὸ ὀραιότερο δημοῦήρισμα ! Τὰ καλλίτερα βραβεῖα ! (Μ-308, 322). Παρατείνεται χρόν... τῶν τεμπέληδων μέχρι 25 'Ιουλίου. **ΒΟΝΙΚΟΝ ΙΑΒΩΔΕΣ**
[Μ' - 393]

Ιδρῶθηκε σῆλλογος τὸ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΕΙΟ»
Ἐσχοσι : Ντόρος στήν κίνηση, ἔσπα- θωμα, διαγωνισμοί. Πρόεδρος : **Ταυρομά- χος**. Γραμματεὺς - Ταμίας : **Νέα Φροῦτο**. Μέλη : **Ἐπὲ Ρεξέμ, Νίλς, Νεοῦορμέζος**. Διεύθυνσις : Δημήτριον Δορέντιον Μονῆς Πετράκη (Σπαρτιατῶν 3) Ἐνταῖθα.
[Μ' - 394]

Σῦλλογος «ΠΕΡΙΣΚΟΠΕΙΟ». Προκηρό- σομα διαγωνισμὸν με θέμα : «Ποία ἢ ἰδέα σας γιὰ μᾶς ;» Πρόθεσμα 10 Ἀύ- γούστου, Συμμετοχὴ πεντάδραχμος. Στις τρεῖς πιδ ἔξυπνες ἀπαντήσεις, τρία ἔξυ- πνα βραβεῖα.
[Μ' - 395]

Τιτάν, τὸ ψευδώνυμό σοῦ δὲν σοῦ ται- ριάζει καὶ τόσο, θὰ εἶτανα καλῶτερα νὰ ἐπαίρνες Κομποροδοῦλη.
Θεορῆ Πατριώτισσα
[Μ' - 396]

Στοιχειωμένε Γεφύρι, Δοδὲ Ὑορκῆς, δέχομαι εὐχαριστῶς τὴν ἀλληλογρα- φία σας. «Διαπλαστικὴ Ἀυτοκρατορία» ἀνα- λαμβάνω με χαρὰ τὴν ἀντιπροσωπαίαν σας.
Τάρος
[Μ' - 397]

Εὐχαριστῶ τὰ Διαπλαστούλα ποδ ἔ- σταλαν Μ. Μυστ. Περιμένω ἀπ' ἔλα.
Μυστηριώδης Ἀερόφορος
[Μ' - 398]

Ασῶλληστες Σκιές, Κουραρά τῆς Τρεῖας, γιὰτὶ δὲν ἀποκαλύψατε ἀκό- μη τὸ φετικὸν ψευδώνυμό τοῦ περνοῦδ ;
Κόμη Σπέε ;
[Μ' - 399]

Εὐχομαι σ' ἔλον τὸν Διαπλασκόσομο :
«Καλὴ ἐπιτυχία» στοὺς διαγωνι- σμοῦς.
ΔΙΑΠΑΛΑΣΟΚΡΑΤΩΡ
[Μ' - 400]

Πρωτοβαγινόντασ στὸν Διαπλασκόσομο χαίρετὸ δλους - ες. Ἀλληλογραφῶ καὶ ανταλλάσσω Μ. Μ. ἰδιαίτῶς Μπό- λη, Αἴγλη, Ἀσῶλληπτες Σκιές. Διεύ- θυνσίς μου : Ὁδὸς Ἐκτορος 15, Ἀθή- ναι (8).
Μωραῖτοπούλα
[Μ' - 401]

Γέρο τοῦ Μωριά, Σωριανόπουλα, θέλε- τε νὰ ἀλληλογραφήσομα ; Γράφτε πρῶτοι. ἢ Διεύθυνσις μου παραπάνω.
Μωραῖτοπούλα
[Μ' - 402]

Βοναπάρτη : Ἰλαθες ; — Γκλόρια : δεκτὸ ; — Κάσιος : μάλλον ὄποιος γράφει τὴν [365]... — Γαρδάνια : ἀντίποινα ;...
ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ